

ROBYN CARR

Terug naar het meer

Vertaling Karin Schuitemaker

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Summer that Made Us*
Vertaling: Karin Schuitemaker
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Sandra Cunningham / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books, GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0193 7
ISBN 978 94 027 5614 2 (e-book)

NUR 302
Eerste druk september 2018

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Charlene Berkey voelde zich verslagen. Het was gedaan met haar televisiecarrière. Ze had het moeten zien aankomen; de kijkcijfers daalden al langer, en talkshows overdag waren niet meer zo populair als vroeger. Dat haar programma ook in de gevarenczone zat, had ze echter niet verwacht. De zendermanagers hadden haar steeds verzekerd dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Totdat ze van de ene op de andere dag de stekker uit haar programma trokken, zonder met een alternatief te komen. Zelfs bij het weerbericht zaten ze niet op haar te wachten. Ze stond op straat, werkloos op haar vierenveertigste, en ze voelde zich te oud om de concurrentie aan te gaan.

Die misère trok een zware wissel op haar relatie. Gewoonlijk had ze niets te klagen over Michaels invoelingsvermogen, maar nu leek hij blind voor wat dit met haar eigenwaarde en zelfbeeld deed. Ze voelde zich ontzet, overdonderd en overbodig, en haar toekomst voelde als een zwart gat.

En dan was er nog haar zus Megan, tweeënveertig jaar jong, die uitgezaaide borstkanker had. Ze had net een beenmergtransplantatie ondergaan, en nu was het afwachten of die aansloeg.

Charley hakte de knoop door; als ze dan toch onverwacht de tijd aan zichzelf had, wilde ze die doorbrengen met haar zus. Ze pakte de telefoon.

‘Ik wil naar het huis aan het meer,’ zei Meg. ‘Net als vroeger. Ik wil weer eens wakker worden op zo’n mooie zomerochtend en de zon zien opkomen vanaf de steiger. Ik wil de vissen zien springen en de oude hengelaars in hun bootjes zien zitten, starend naar de

dobber tot er eentje bijt. Ik wil een zomer om terug te denken aan die zes zongebruinde blonde meisjes van toen, halfnaakt, te vies om aan te pakken, blozend en blij, en onverwoestbaar. Aan al die zwoele zomernachten dat we tot laat in onze slaapzakken op de veranda lagen te giebelen.'

'Helemaal lekgeprik door de muggen,' zei Charley.

'Daar lag ik toen niet wakker van, geloof ik.'

'Ze moesten vooral jou hebben,' zei Charley. 'Je liep erbij alsof je waterpokken had.'

'Ik wil dus naar het meer van de zomer.'

'Hou op, zeg. Zo mooi als in je herinnering is het toch nooit,' zei Charley. 'Het zal inmiddels wel een onbewoonbaar krot zijn. Niemand is er ooit nog terug geweest. Dat huis is oud en verwaarloosd, Meg. Het staat daar een stille dood te sterven, denk ik zo.'

'Dat hebben we dan alvast gemeen,' zei ze.

'Zeg dat nou niet,' smeekte Charley.

'John en ik zijn er een keer gaan kijken,' zei Meg. John was haar man, een kinderarts. Ze waren twaalf jaar getrouwd en nog steeds een droompaar, afgezien van die ene keer, een jaar of twee geleden, dat ze een tijdje uit elkaar waren geweest. 'Het stond er een beetje verloren bij en er mag wel het een en ander aan gebeuren, maar jeetje, Charley, wat er niet aan herinneringen bovenkwam! En het huis mag dan misschien net zo verrot zijn als de familie, het meer is nog steeds even mooi en vredig.'

'Je zou daar wel erg ver van je specialist en het ziekenhuis vandaan zitten,' zei Charley.

'Des te beter. Die ben ik toch al spuugzat. Rust wil ik. Rust en stilte.'

'Hoelang denk je dat het rustig blijft als je tegen de strikte wens van moeder in het zomerhuis weer opengooit?' vroeg Charley.

'Weet je, dat kan me geen ruk schelen. Ze doet het er maar

mee. Bunny is nu zevenentwintig jaar dood. Ik kan er niets aan doen dat moeder van de rest van haar leven een lijdensweg wil maken. Louise moet maar eens inzien dat de wereld niet alleen om háár draait.'

'Het zou haar ongenietbaar maken,' zei Charley.

Megan lachte. 'Lig jij daar wakker van?'

Die vraag liet Charley gaan. 'Ik heb niet eens een sleutel,' zei ze. 'Jij wel?'

'Zonder sleutel gaat het ook, Charley. De ramen van de veranda krijg je zo open. De sloten zijn trouwens toch vast allang doorgerot. Als we eenmaal binnen zijn, kunnen we wel nieuwe sloten laten plaatsen.'

'Dan stuurt moeder de politie op ons af.'

'Op haar twee dochters, van wie de een op sterven ligt en de ander werkloos en dakloos is?'

'Je ligt niet op sterven! En ik ben niet dakloos. Ik verhuur alleen tijdelijk mijn huis zodat ik bij jou kan zijn.'

'Je hebt toch echt geen werk meer.'

'Nu even niet, nee, maar dat komt wel weer,' zei ze. 'Voorlopig hou ik jou gezelschap, tot je het ergste hebt gehad en begint met herstellen. Tot je weer een beetje bent aangesterkt. En dat gaat gebeuren.'

'Bij het meer,' zei Megan.

'Kom op, nou...'

'Geef toe, je wilt het zelf ook. Terug naar de plaats van het misdrijf, zogezegd. Misschien worden we er zelfs wat wijzer...'

'Wat valt er nog voor nieuws te ontdekken?' vroeg Charley. 'Het was een onverwachte, rampzalige storm. Bunny verdronk, ik zat al in de problemen, ook al wist ik dat nog niet, oom Roy had zijn honderdste tweede kans gekregen en ging ervandoor, en moeder en tante Jo praatten niet meer met elkaar. Ze bleken elkaar niet

door die donkere periode heen te kunnen helpen, en de familie stortte als een kaartenhuis in elkaar.’

‘Allemaal door Bunny’s ongeluk?’ Het klonk alsof ze twijfelde. ‘Er was vast meer aan de hand, anders had moeder zich wel door tante Jo laten troosten. Die twee waren de beste vriendinnen!’

‘Jo had al genoeg met zichzelf te stellen,’ zei Charley. ‘Haar man had haar laten zitten, haar hart was gebroken en ze had geen rode cent. Moeder leek het op een of andere manier tante Jo te verwijten, want de schuld bij een ander zoeken is nou eenmaal een talent van haar. We hebben er alle zes een tik van meegekregen, maar ik ben er zo langzamerhand wel overheen. We waren gewoon een disfunctioneel gezin dat hulp had moeten zoeken. Maar ja.’

Charley had zich vaak afgevraagd hoe die ramspoed had kunnen worden afgewend. Wat er was misgegaan was duidelijk – de dood van die arme Bunny – maar waarom het daarna van kwaad tot erger was gegaan, bleef een raadsel. Misschien was ze daarom wel zo op haar plek geweest in haar praatprogramma’s: ze was altijd op zoek naar antwoorden. Ze had vanuit San Francisco twaalf jaar een talkshow geleid, waarin ze door haar studies journalistiek en psychologie een voorkeur had voor gasten die iets te vertellen hadden over disfunctionele mensen en relaties. Het programma had altijd veel kijkers getrokken.

En nu was het geschrapd.

‘Ik wil erheen,’ zei Meg. ‘Ik ben benieuwd wat er aan herinneringen loskomt.’

Dat was het, dacht Charley. Iedereen in de familie had weer anders gereageerd op de tragische dood van Bunny, en Megans manier bestond uit vergeten. Een heel stuk van die laatste zomer aan het meer was uit haar geheugen gewist. Ze was destijds vijftien geweest, en de arts had het een zenuwinzinking genoemd, wat gezien de situatie wel aannemelijk had geklonken. Ze was opgeno-

men en had medicatie gekregen, en toen ze weer thuiskwam, had ze weer de oude geleken, op dat gat in haar geheugen na. Op den duur waren er wel weer flarden van bovengekomen, maar er was niet meer over gepraat.

De familie Berkey-Hempstead was een kei in dingen ongezegd laten.

‘Denk je dat een week aan het meer ervoor kan zorgen dat al je herinneringen als bij toverslag weer bovenkomen, na zevenentwintig jaar?’

‘Nee,’ zei Meg, ‘maar ik kan wel herinneringen ophalen aan al die dagen met een gouden randje daar, en aan onze meestal fijne jeugd. Ik denk dat het goed voor me zou zijn. Ontspannend. Ik wil eenden horen, en bootjes, de kinderen van het zomerkamp verderop, de tieners met hun verboden feestjes in dat baaitje aan de overkant. Dat is vast niet veranderd.’

Charley dacht aan de avonden op het strandje in de baai voorbij het hotel. Zestien was ze toen geweest. ‘Ik hoop dat er een kast van een huis op is neergeplempt,’ zei ze. ‘Of dat er nu een parkeerplaats ligt of zo.’

‘Ik hoop dat er niet te veel is veranderd.’

‘Wil je het echt?’ vroeg Charley.

‘Ja, echt.’

Ze had geen keuze, besefte Charley. Een zus met kanker, haar enige zus, kon ze niets weigeren. ‘Dan zal ik er eerst maar eens gaan kijken,’ zei ze. ‘Er zal vast van alles moeten gebeuren om het weer een beetje bewoonbaar te maken. En ik zal met Michael moeten overleggen, en met Eric.’

‘Denk je dat Michael gaat dwarsliggen?’ vroeg Meg.

‘Ik zou niet weten waarom. Hij steunt me vast volledig – hij is gek op jou. Wie weet neemt hij zelfs nog een keer een dagje vrij om met Eric bij ons langs te komen.’

‘Het gaat toch wel goed tussen jou en Michael?’

‘Ja, hoor! Hoezo?’

‘Ik weet het niet,’ zei Megan. ‘Je leek niet helemaal op je gemak toen ik naar hem vroeg.’

Charley lachte. ‘Sorry. Alles is een beetje raar nu. Geen werk meer, geen eigen huis en geen idee van mijn toekomst. Ik kan alleen nog maar terecht in Michaels huis in Palo Alto. Ik weet ook niet waarom dat maar niet wil wennen, maar ja.’

‘Je voelt je voor het eerst in je leven afhankelijk van anderen, denk ik,’ opperde Megan.

‘Misschien is dat het,’ antwoordde ze, maar de echte reden verzweg ze: Michael en zij stonden lijnrecht tegenover elkaar. Ze zaten midden in een crisis, en dat kwam allemaal door een huwelijksaanzoek.

Charley Hempstead en Michael Quincy hadden elkaar leren kennen toen zij tweeëntwintig en hij tweeëndertig was. Het was begonnen als een tussendoortje, maar uitgegroeid tot een liefdesrelatie, die nu al tweeëntwintig jaar duurde. Charley had toen al een veelbewogen leven achter de rug, voor haar leeftijd. Ze had op haar zeventiende ongepland een kind gekregen, dat ze had afgestaan, en ze was in Californië gaan studeren om maar zo ver mogelijk bij haar moeder vandaan te zijn. Ze had een reeks korte relaties met diverse niet bepaald memorabele medestudenten achter de rug.

Michael doceerde politicologie aan de universiteit en zat ook op een dood punt. Toen hij Charley leerde kennen, stond hij na een oppervlakkig en liefdeloos huwelijk dat zes jaar had geduurd aan de vooravond van een grimmige vechtscheiding. Hij was blij dat er geen kinderen waren die onder de scheiding konden lijden, maar begon zich wel bezorgd af te vragen of zijn kans om nog vader te

worden niet verkeken was. Hij had graag kinderen gewild; zijn ex niet.

Deze nieuwe relatie was voor beiden in aanleg niet meer dan een prettig intermezzo, een warmhoudertje tot ze zich hadden herpakt en het leven weer aankonden. Maar het liep uit de hand. Michael, de knappe jonge docent voor wie alle studentes voor de bijl gingen, werd verliefd op Charley. En Charley viel voor Michael. Een paar maanden later woonden ze al samen in een flatje in Berkeley. Hun dagen gingen heen met kletsen, discussiëren, lezen en vrijen. Aan trouwen dachten ze niet, eerst nog vanwege Michaels scheidingsperikelen, en later omdat Michaels mislukte huwelijk het hele instituut een beetje voor hem had bedorven. Hij was bang dat het hun relatie zou besmetten, en Charley wilde vooral afwijken van de norm. Tradities waren er om dwars tegenin te gaan, en dat ze haar moeder daarmee tegen de haren in streek, was mooi meegenomen. Toen ze een paar jaar later onbedoeld zwanger werd, veranderde dat er eigenlijk weinig aan. Michaels scheiding was tegen die tijd eindelijk rond, de boedel was verdeeld, en hij kocht een klein maar modern huis in Palo Alto, een plek waar hun kind kon opgroeien. De jaren negentig waren aangebroken; het was de normaalste zaak van de wereld om ongetrouwd samen te wonen en kinderen te krijgen. Ook van vrouwen die in hun eentje moeder werden, keek vrijwel niemand meer op. De komst van Eric was zowel voor Michael, die een tijd lang had gevreesd dat het niet meer zou gebeuren, als voor Charley, die haar eerste kind had moeten afstaan, een groot geluk.

Toen Michael een keer zei dat hij ergens in de toekomst misschien toch wel wilde trouwen, als een bestendiging van hun wezenlijke, onbevreesde, heilige verbintenis, had ze gelachen. ‘Heilig?’ zei ze. ‘Ben je opeens gelovig geworden?’

‘Ik bedoel dat ik er niet voor terugschrik om me voor de rest

van mijn leven aan jou te verbinden. En dat ik dat ook officieel durf uit te spreken.’

Toen Eric vier was, was Charley afgestudeerd en een snel rijzende ster in de televisiewereld. Ze werkte onder de naam Berkey in plaats van Hempstead, zogenaamd omdat die naam het beter deed op tv, maar eigenlijk omdat ze nog vol wrok zat tegen haar ouders en stiekem hoopte dat ze het vreselijk zouden vinden. Michael was inmiddels hoofddocent op Stanford, en Charley klom van de productie in het kantoor in San Francisco via het weerbericht op tot presentator van een nieuwsprogramma, en al snel werd ze gevraagd de presentatie van een lokaal ochtendprogramma over te nemen. De kijkcijfers schoten omhoog, het programma werd opgepikt door landelijke zenders, en ze kocht een eigen huis in de stad – mét uitzicht – waar ze haar hele spaarpot voor omkeerde en een flinke hypotheek voor afsloot. Ze sliepen desondanks nog vrijwel elke nacht bij elkaar; als ze bij haar in de stad waren, ging Michael en Eric ’s ochtends terug naar Palo Alto, waar Eric op school zat. Charleys huis in de stad was behalve een goede investering ook zeker geen overbodige luxe; ze moest voor haar programma dagelijks om vier uur ’s ochtends in de studio zijn, en zolang ze in de stad woonde, werd ze thuis opgehaald door een auto van de zender.

Inmiddels waren ze tweeëntwintig jaar samen. Ze hadden ruizetjes doorstaan, strijd geleverd over de opvoeding van Eric en over geld, en gebakkeleid over politieke kwesties. Maar al met al deden ze het niet slecht voor een stel met veeleisende carrières en een kind voor wie ze allebei alles overhadden. Ze vormden zo’n hecht team dat veel van hun getrouwde vrienden met enige afgunst naar hen keken. Trouwen was eigenlijk geen onderwerp meer.

En toen stond Charleys leven opeens op zijn kop. De zender

had volkomen onverwacht haar programma van het scherm gehaald. Een plan B had ze niet. Die klap viel in de tijd dat Megan begon aan een zware chemokuur ter voorbereiding op een beenmergtransplantatie. Ze had vijftig procent kans om erdoorheen te komen, had de oncoloog gezegd, gezien haar uitzaaiingen en de slopende werking van de chemokuur. Charley wilde haar zus nog lang niet kwijt.

En haar carrière wilde ze ook niet kwijt. Haar werk was haar leven; ze was trots op wat ze had bereikt.

En toen kwam Michael met de verklaring dat dit hem nou een uitstekend moment leek om te trouwen.

Ze wist niet wat ze hoorde. ‘Wat is dat in godsnaam voor kronkel? Waarom zou dit voor mij een goed moment zijn?’ vroeg ze verbouwereerd. ‘En je mag me ook even uitleggen hoe trouwen volgens jou alles weer goed gaat maken.’

Hij keek haar met een frons aan. ‘Je hebt geen werk. Er staan geen grote plannen op stapel. En je zei zelf dat je niet meteen iets nieuws wilt zoeken. Je wilde wat tijd om bij te komen en na te denken, zei je, en dat lijkt me alleen maar goed. Ik ga komend najaar voor een semester naar Cambridge. Ga gewoon mee.’

‘Je wilt me redden, bedoel je?’ vroeg ze.

‘Zo zou ik het zelf niet omschrijven. Maar het zou wel de druk van de ketel kunnen halen, toch?’

‘Fijn dat je zo met me begaan bent, Michael,’ zei ze. ‘Dat je bedenkt dat dit het ideale moment is, nu ik mijn baan kwijt ben en mijn zus bijna ook, om mij mee te sleuren naar Engeland. Dat lijkt me inderdaad het toppunt van ontspannen.’

‘Als je onredelijk gaat doen, trek ik mijn aanbod weer in.’

‘Dat hoeft niet, hoor,’ zei ze. ‘Ik wijs je verbluffend romantische aanzoek af.’

‘Gaat het je om romantiek, Charley? Hier heb je romantiek:

mijn vader ging op zijn zevenenvijftigste dood. Ik ben nu vierenvijftig. Wat mij betreft schort er niets aan onze relatie, maar laten we Eric niet vergeten. Nog iets: stel dat ik mijn vader achternaga, dan zou ik liever een weduwe achterlaten dan een vriendinnetje. Ik zou graag gedoe met de erfenis voor willen zijn. En wat als ik in het ziekenhuis beland? Straks mag je goddomme niet eens aan mijn bed zitten omdat je mijn vrouw niet bent!’

‘Denk je echt dat ik me dan bij jou weg laat houden? Door wie dan? Je moeder, die dol op me is? Je zus, die mijn beste vriendin probeert te zijn? En hoezo noem je mij een “vriendinnetje”, na tweeëntwintig jaar en een zoon?’

‘Je weet best dat je meer bent,’ zei hij.

‘Jij kennelijk niet!’

‘Ik vond het nooit zo belangrijk of we getrouwd waren of niet,’ zei hij, ‘maar dat is aan het veranderen. Ik hou van jou. Jij houdt van mij. Ik wil eigenlijk wel een wettige verbintenis. Ik wil dat er geen enkele twijfel meer kan bestaan aan onze gevoelens voor elkaar.’

‘Nooit gedacht dat daar nog twijfels over waren,’ zei ze. ‘Maar kennelijk wel, bij jou, als je opeens de behoefte voelt aan een officieel stempel.’

‘Het is geen twijfel,’ zei hij, ‘maar een gevoel dat er nog iets ontbreekt. Hoe ouder ik word, des te sterker wordt dat gevoel.’

‘En daarom zet je me uitgerekend nu voor het blok, terwijl de klap van mijn ontslag nog nadreunt en ik nachtmerries heb van het idee dat mijn zusje weleens dood zou kunnen gaan?’

‘We zouden van Engeland een lange huwelijksreis kunnen maken,’ zei hij.

‘Terwijl jij aan het werk bent, zeker. Hoe zie je dat voor je?’

‘Je hoeft je vast niet te vervelen. Hoor eens, dit raakt niet alleen ons, maar ook Eric. En Eric's kinderen. Maar goed, ik wil je nergens toe dwingen als je er niet achter staat.’

‘Eric is achttien,’ kaatste ze terug. ‘Op dat boterbriefje na zijn we al jaren in alle opzichten getrouwd.’

‘Dus zo goed als getrouwd vind jij wel getrouwd genoeg?’ riep hij uit. ‘Daar ben ik het dus absoluut niet mee eens!’

Natuurlijk liep het daarna alleen nog maar hoger en hoger op. Alle frustratie en angst en teleurstelling kwamen er bij haar in één keer uit.

Uiteindelijk verklaarde ze dat ze had besloten om een tijd bij Meg te gaan logeren, waarop hij zei dat hem dat een prima idee leek.

Hun relatie stond echt niet op springen, suste ze zichzelf. Ze lagen zo vaak met elkaar overhoop, maar zeiden even vaak hoeveel ze van elkaar hielden. Toen ze wegging uit Palo Alto vertrok ze dan ook niet met slaande deuren, maar intussen knaagde de onrust wel. Waarom twijfelde hij nu opeens, na al die jaren? En waarom had ze hem in godsnaam afgewezen? Hij was al tweeëntwintig jaar de enige voor haar! Wat bezielde hen?

Misschien kwam ze daar vanzelf achter als ze elkaar een tijdje niet zagen.

In die paar dagen dat Charley nu bij Megan en John in Minneapolis was, had ze haar zus langzaam vooruit zien gaan. Vlak voor haar vertrek en na aankomst had ze Eric nog gesproken. Hij was eerstejaars aan Stanford, waar hij gratis kon studeren – een van de voordelen als je vader er werkte als hoofddocent. Dat betekende niet dat hij ook bij Michael woonde. Aan de universiteit van zijn vader studeren was tot daaraan toe, maar verder koesterde hij zijn onafhankelijkheid. Hij woonde op de campus en had zich aangesloten bij het corps. Op den duur zou hij dus wel terechtkomen in een verenigingshuis, een vooruitzicht waar Charley van rilde, hoe goed ze het ook begreep.

Ze belde Michael. 'Hoe is het? Ik mis je,' zei ze.

'Ik ben blij dat te horen,' zei hij.

'Ben je onderweg? Je klinkt alsof je buiten loopt.'

'Ik ben op weg naar de auto. Het zit er alweer op voor vandaag. Alleen nog een faculteitsvergadering vanavond.'

'Heb je Eric nog gesproken vandaag?' vroeg ze.

'Hij kijkt wel uit,' zei Michael lachend. 'Zonder afspraak gebeurt er niets. Hij appt me af en toe, volgens mij om voor te zijn dat ik hem opzoek voor een heus gesprek. Maar zijn cijfers zijn in orde, dus hij houdt zich wel staande, denk ik.'

'Ik denk dat ik hem vaker spreek dan jij,' zei ze. 'Op zijn laatste appje schreef ik terug dat hij mijn moederhart zwaar tekortdeed als ik niet af en toe zijn stem kon horen. Dus nu belt hij. Hij houdt ons zoet.'

'Hij bespeelt ons, zul je bedoelen. Alles om onze neus uit zijn zaken te houden. Nu ja. Hij heeft zijn eigen leven.'

'Michael, ik denk dat ik nog wat langer blijf, ook al mis ik je echt. Meg knapt langzaam een beetje op, en dat is zo'n opluchting. Ze is er nog niet, dat weet ik ook wel, maar ze eet weer, ze is uit bed, ze leest... Veel kracht heeft ze nog niet, maar het is beter dan het was.'

'Fijn dat ze zich wat beter voelt,' zei hij.

'Ze wil deze zomer naar het zomerhuis,' vertelde Charley. 'Ik ga binnenkort kijken wat eraan gedaan moet worden zodat ze er terecht kan. En als ze gaat, moet ik natuurlijk mee.'

Het bleef stil aan de andere kant. Ze hoorde het portier opengaan en weer dichtvallen. 'Ik snap het,' zei hij toen. Ze hoorde de teleurstelling in zijn stem en realiseerde zich dat hij graag had gezien dat ze de zomermaanden te baat namen om uit te dokteren wat er scheef zat tussen hen.

'Zodra ik die dingen voor het zomerhuis heb geregeld, kom ik

een paar dagen naar huis. Het werk kan ik ook uitbesteden, en wie weet kan John een paar dagen vrij nemen. Nog even geduld, dus, dan kunnen we samen kijken wat er te regelen valt voor de zomer. Als jij ook kunt, tenminste.'

'Voor jou maak ik tijd,' zei hij. 'Ik mis jou ook. Zelfs ons geruzie mis ik.'

'Zo vaak maken we geen ruzie,' zei ze. 'Toch?'

'Vaker dan ik wil. En steeds weer over dat trouwgedoe. Volgens mij ben je gewoon bang. Er zal wel ergens psychologisch gezien een steekje bij je los zitten. Je moet dringend in therapie.'

Ze lachte tegen wil en dank. 'Ongetwijfeld. Er zitten al zoveel psychologische steekjes bij me los dat er altijd nog eentje bij kan. Tot snel, in elk geval. Ik ben weinig waard zonder jou. Jij bent mijn rots in de branding en ik hou van je.'

'Dat moest ik nodig even horen,' zei hij met opluchting in zijn stem. 'Ik hou ook van jou.'

Wat mankeert me toch, vroeg ze zich af. Waarom trouwde ze niet gewoon met die man? Waarom zou ze niet met hem naar Engeland gaan en maar zien hoe het getrouwde leven beviel? Ze wilde hem toch nooit meer kwijt, al hing haar leven ervan af? Waarom zou ze dan niet met hem trouwen? Als hij dat nou wilde...

Omdat ze zich op dit moment vreselijk kwetsbaar en afhankelijk voelde. Daarom. Ze was zichzelf niet. Michael had misschien niet letterlijk gezegd dat ze net zo goed konden gaan trouwen omdat ze toch niets beters te doen had, maar hij had haar wel het gevoel gegeven dat ze niets waard was. Niet dat ze na twaalf jaar van rijkelijk beloonde tv-successen medelijden verdiende. Iedereen zei dat ze het er een jaartje van moest nemen. Tijd om alles op een rijtje te zetten, te ontspannen, tot rust te komen.

Die ontspanning was nu ver te zoeken. Ze had de tijd aan zichzelf, ja, maar alleen omdat ze aan de kant was gezet. Ze kon er niet

van genieten. Ze putte er geen kracht uit, zoals uit haar werk. Ze wilde zich weer zo energiek en zelfverzekerd voelen als toen ze nog werkte. Dat kreeg ze echt niet terug door te trouwen. Door van een tv-ster opeens de vrouw-van te worden kwam ze niet steviger in haar schoenen te staan, maar werd ze nóg kwetsbaarder. Ze wilde zich weer gelijkwaardig voelen.

Charley zocht John Crane, Megans man, op in het ziekenhuis waar hij werkte om hem te spreken zonder Megan erbij. Ze vroeg of hij zijn werkrooster zo kon aanpassen dat hij bij Megan kon zijn als zij een paar dagen weg moest. Gelukkig kon John zonder probleem iets later beginnen en vroeger naar huis, zodat hij met Megan kon ontbijten en 's avonds voor haar kon koken. Om een oogje in het zeil te houden zou hij overdag ook nog af en toe bellen.

‘Jullie zijn echt een team,’ zei Charley. ‘Zelfs die keer dat jullie een tijdje uit elkaar waren, een paar jaar geleden, zag je de liefde er nog van af. Wat was er toen misgegaan, als ik vragen mag?’

‘Gebrek aan liefde was het in elk geval niet,’ zei John. ‘Ik vertel het je nog wel een keer. Nu wil ik haar eerst heelhuids de komende paar weken door zien te krijgen. Ga je Michael en Eric opzoeken?’

‘Dat niet, nee. Eerlijk gezegd ga ik bij het zomerhuis kijken. Meg wil er graag naartoe van de zomer, en ik wil eerst eens zien of het nog wel bewoonbaar gemaakt kan worden.’

‘Heeft ze eindelijk iemand gevonden die het aandurft?’ zei John met een grote grijns. ‘Ik had niet verwacht dat het verlossende woord uitgerekend van jou zou komen.’

‘Dat ik niet meer werk, helpt wel,’ zei ze. ‘En dat Eric het huis uit is, dat ook. Daardoor heb ik mijn handen vrij, en ik wil alles doen wat de kans dat Meg herstelt vergroot. Zeg eens eerlijk: hoeveel zorg denk je dat ze nodig heeft? En hoe groot is de kans dat haar toestand toch weer verslechtert?’

‘Relatief klein, op de korte termijn. Op dit moment heeft ze niet dag en nacht zorg nodig. Ze is nog niet fit genoeg om zelf te koken, een wasje te draaien of het huis bij te houden, maar als het goed is, kan ze steeds meer aan.’

‘En op de lange termijn?’ vroeg Charley.

‘Ze zou langzaam maar zeker steeds verder vooruit moeten gaan, tenzij...’ Hij schokschouderde. ‘Geen garanties, hou het daar maar op. Een tijd geleden heeft ze gezegd dat ze geen chemokuren meer wilde. Het was té slopend, en ze haalde liever alles uit de tijd die ze nog had. Deze laatste ronde, om haar voor te bereiden op de transplantatie, was de zwaarste van allemaal. Vier jaar, Charley. Ze is het zat.’ Even liet hij het hoofd hangen, maar toen keek hij haar weer aan. ‘Daarom dus. Daarom gingen we uit elkaar.’

‘Hè?’ Ze had geen idee wat hij bedoelde.

‘We konden het niet eens worden over de behandelingen. Daar kijk je zeker wel van op, hè?’

‘Over de behandelingen? Dat wist ik niet.’

‘Ze wil ook niet dat je het weet, Charley. Meg wilde helemaal geen behandelingen, en ik wilde dat ze geen kans onbenut liet. Ik zou er eerlijk gezegd zelf ook niet aan begonnen zijn als ik uitgezaaide kanker in dit stadium had, maar voor haar moest alles uit de kast. Ik wilde haar niet kwijt, en daar wilde ik alles voor doen, tot bidden om een wonder toe.’

‘Ze is toch een paar keer in remissie geweest?’ zei Charley.

‘Waarna het nog agressiever terugkwam en de ellende weer van voren af aan begon. Omdat we er zo anders over dachten, wilde ze niet dat ik namens haar medische beslissingen kon nemen als ze dat zelf niet meer kon. Daar had ik het eerlijk gezegd ook wel naar gemaakt. Maar goed, dat ligt achter ons. Ik leg haar nu niets meer op. Zij heeft het laatste woord, dat heb ik haar beloofd. Ik steun haar in alles. Dit is de laatste keer geweest, heeft ze gezegd, dus

daar hou ik me aan.' Hij viel even stil. 'Ik hou van haar, zie je. Wat er ook gebeurt.'

Charley had destijds niets begrepen van de verwijdering tussen John en Megan, tussen alle chemokuren en bestralingen door. Ze waren uit elkaar, zeiden ze, en er was zelfs sprake van een scheiding, maar toch kwam John nog heel vaak bij Megan langs. Nu, twee jaar later, begreep ze hoe het zat. John had Meg zware, desnoods experimentele behandelingen willen laten ondergaan, terwijl Meg dat verspilde tijd vond en zich er nog belabberd onder voelde ook.

Charley had genoeg research gedaan voor haar ontbijtshow om te weten dat het ook anders kon. Veel vormen van borstkanker waren heel goed te behandelen en boden een goede overlevingskans. Helaas had Megan een zeldzame, agressieve vorm. Charley zat wat dat betreft net zo in elkaar als John en zag dat vooral als een reden om gewoon nóg harder terug te vechten.

Maar ze wist ook hoe zwaar het voor Meg was geweest en dat ze alles had gegeven. Als zij besloot dat het hierna gedaan was, was dat haar goed recht en dat zou Charley respecteren.

Ze vroeg zich alleen wel af of Meg niet heimelijk naar het zomerhuis wilde om daar te sterven, op de plek waar de familie zich voor het laatst werkelijk een familie had gevoeld.

Op weg naar het zomerhuis dacht Charley aan alle keren dat ze deze reis had gemaakt. De vakanties in het huis aan het Waseka-meer waren vaste prik, elke zomer weer. In Minnesota, land van de tienduizend meren, had vrijwel elke familie een zomerhuis. Het bezit ging over van generatie op generatie, en wie geen bungalow of stacaravan had, had op zijn minst een veldje waar een tent op paste. De familie Berkey had een fraai zomerhuis, want Charleys opa was

een hoge rechter geweest. De eerste zomer dat hij zijn vrouw en zijn twee dochters, Josephine en Louise, naar het meer had gestuurd voor de zomer, waren de meisjes negen en tien jaar oud. Zelf kwam hij af en toe een weekendje over vanuit Minneapolis, en in augustus bleef hij twee weken. Na hun trouwen, en later toen ze zelf dochters kregen, hielden Lou en Jo die traditie in ere.

Het hele jaar keken Charley en haar zusjes en nichtjes uit naar de zomer. Vanaf april gingen ze winkelen voor zomerkleren, en in mei begonnen ze met pakken. Op de allereerste vakantiedag vertrokken ze voor de rit van twee uur naar het Waseka-meer in het noorden. Twee moeders en zes kinderen in één auto, eerst in de stationwagen van Louise, later met een busje. Het was de tijd dat veiligheidsgordels alleen nog werden aanbevolen, en meestal persten alle Hempstead-meisjes zich gewoon op en over elkaar samen op de achterbank. De bagage, genoeg om het één of twee weken mee uit te zingen, lag opgetast en vastgesjord op de imperial op het dak, en in het weekend kwam Charleys vader met de rest, in zorgvuldig ingepakte dozen vol beddengoed, kleding, handdoeken, speelgoed en alle andere spullen die ze geen drie maanden wilden missen.

Alles werd altijd strak en tot in detail gepland.

Toen de vierde kleindochter zich aandiende, konden de rechter en oma Berkey het rumoer en de rommel die al dat kleine grut met zich meebracht niet meer aan. Een paar jaar later waren het er al zes en namen de grootouders voortaan af en toe voor een weekendje een kamer in het hotel verderop aan het meer.

Zes meisjes, binnen zes jaar; drie dochters voor Louise en drie voor Jo. Het leek bijna afgesproken werk. Een jaar nadat Louise, de oudste, Charlene had gekregen, beviel Jo van Hope. Vervolgens kreeg Lou Megan, en een jaar later volgde Krista bij Jo. Nauwelijks een jaar later verstoorde Jo de regelmaat door te bevallen van Be-

verly. De bevalling verliep zo stormachtig snel dat ze in het zomerhuis ter wereld kwam. Louise kon toen niet achterblijven en zette Mary Verna op de wereld, die door iedereen Bunny werd genoemd. En toen was het klaar. Zes jaar en zes nichtjes: zes blonde kopjes in een aflopend rijtje, en dubbel verwant, want de zusjes Lou en Jo waren getrouwd met twee broers: Carl en Roy.

De meisjes van Hempstead leken voor het geluk geboren, en de hele zomer lang genoten ze met volle teugen van hun vrijheid. De rest van het jaar kende het dagelijks leven in Minneapolis zoals in elke familie ook de nodige zorgen, zeker voor Jo en Roy, die kampen met geldzorgen en alle problemen van dien. Maar in de zomer was alles anders. Het meer was als een betoverd rijk. Een veilige haven. Wat er in het gewone leven ook aan narigheid mocht spelen, verdween daar als sneeuw voor de zon. Maar toen kwam de zomer van '89 en werd alles anders. In dat jaar verdronk Bunny, Louises kleine meid, het zusje van Charley en Megan en de jongste van het zestal. Ze was pas twaalf jaar oud. Louise, overmand door verdriet en buiten zinnen van de rouw, eiste dat het huis aan het meer op slot ging. Voorgoed.

Het huis zag er verweerd, maar op het eerste gezicht nog presentabel uit, constateerde Charley. Ze wist dat haar moeder het al die jaren tegen een kleine vergoeding had laten bijhouden door mensen uit de buurt. Het gras was gemaaid en de heggen waren gesnoeid, maar aan het huis zag je de jaren van leegstand toch wel af. Het was best ruim bemeten, met drie slaapkamers op de begane grond, twee kamertjes met dakkapel op zolder, twee badkamers en een toilet. En dan was er nog de zolderkamer boven het botenhuis, en de diepe afgeschermd veranda over de volle breedte van het huis, al waren de horren nu gescheurd en hingen ze door, en waren alle buitenmeubels verdwenen.

Meg had het goed gezien: het eerste het beste verandaraam wrikte Charley zonder enige moeite open. En ze was niet de eerste, zag ze toen ze binnenkwam. De benedenverdieping was een zootje, en de bedden zagen er beslapen en smoezelig uit. Beddengoed was er niet, natuurlijk, maar ondanks alles viel het haar honderd procent mee: onder het vuil en de rommel zag het er goed uit. Er moesten wel nieuwe meubels komen, en nieuwe apparatuur in de keuken; de horren van de veranda moesten worden vervangen, en het hele huis kon een stevige schrobbeurt en een verfje goed gebruiken. Misschien waren nieuwe wc's en badkuipen trouwens ook geen overbodige luxe.

Eerst moest ze maar eens een elektricien bellen om de bedrading na te lopen. Dan moest ze iemand inhuren voor de grote schoonmaak en een paar ritjes naar de vuilstort.

Charley liep naar buiten, zocht de boomstronk op waar ze als meisje al graag op zat, pakte haar telefoon en begon aan een actielijstje. Het was een zonnige maar niet al te warme middag. In april was het nog fris in Minnesota, vooral aan het water. Het meer lag er rustig bij, en het zacht klotsende water suste haar bijna in slaap. Ze deed haar ogen dicht.

Toen hoorde ze het. Lachende kinderen, de stem van een moeder vanaf de veranda: 'Niemand gaat het water in als er geen volwassene meegaat!' Ze rook hotdogs en spareribs op de barbecue, en marshmallows boven het kampvuur; ze zag zeven zonnevissen – de kleintjes waren teruggegooid – op de steiger liggen om te worden schoongemaakt. Iemand floot om zijn hond. Een uitgelaten gil, gevolgd door een plons. Lachende vrouwen. De claxon van een speedboot en fluitende mannen. Geroffel van kindervoeten op de steiger. Gefluister en gegiebel op de veranda, laat op de avond; het lachen van de moeders, binnen. Muziek die door het gelach heen speelde. Aangewaaide stemmen en kreten van een

feestje verderop aan het water. Het was op slag zomer in haar hoofd, zo sterk en levensecht waren haar herinneringen.

Misschien had Meg gewoon gelijk en was een zomer aan het meer precies wat ze nodig had. Misschien bracht het haar herstel, dacht Charley hoopvol. Of moest het haar rust brengen in de tijd die haar nog restte?

Toen Meg naar het ziekenhuis ging voor de beenmergtransplantatie had ze gezegd: 'Het is niet gezegd dat dit gaat werken, Charley, maar ik wil dat je weet dat ik niet bang ben. Hoe het ook afloopt, ik ben niet bang.'

Nu wist Charley het zeker: ze zou alles doen wat in haar vermogen lag om te zorgen dat Megan kreeg wat ze wilde. En voor haarzelf, dacht ze, kon een verzoening met het verleden ook helemaal geen kwaad.